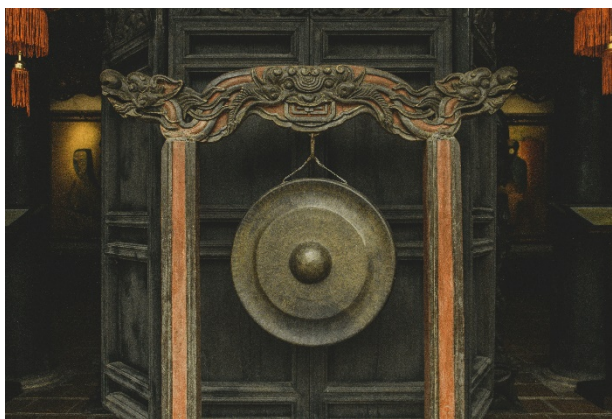

Το Χαμένο Γκονγκ

Μια φορά κι έναν καιρό, σε ένα γραφικό χωριό που ονομάζεται Λουάνγκ Πραμπάνγκ στο Λάος, υπήρχε μια περίεργη και γενναία κοπέλα που ονομαζόταν Ανίσα. Στο χωριό της, περιτριγυρισμένο από καταπράσινα βουνά και χρυσούς ναούς, κάθε μέρα ξεκινούσε με τον ήχο του γκονγκ του κύριου ναού, που ανήγγειλε την αυγή και καλούσε τους ανθρώπους να συγκεντρωθούν.

Το γκονγκ ήταν πολύ ξεχωριστό: είχε αρχαία σκαλίσματα που αφηγούνταν ιστορίες για τους παππούδες των παππούδων της. Το φρόντιζαν με αγάπη και σεβασμό. Αλλά ένα πρωί, το γκονγκ δεν χτύπησε. Το μόνο που άκουγαν ήταν τα κοκόρια και ο ήρεμος ποταμός Μεκόνγκ.

Ανησυχημένη, η Ανίσα έτρεξε στον ναό. Εκεί βρήκε τις δύο καλύτερες φίλες της: τη Μαλάι, ένα κορίτσι που γνώριζε πολύ καλά τους θρύλους του χωριού, και τον Ταουάν, ένα χαρούμενο αγόρι που αγαπούσε να σκαρφαλώνει σε δέντρα και να βρίσκει χαμένα αντικείμενα.

«Το γκονγκ χάθηκε!» αναφώνησε η Ανίσα, με τα μάτια της ορθάνοιχτα. «Λένε ότι αν το γκονγκ δεν χτυπήσει για τρεις μέρες, το πνεύμα του δάσους θα είναι λυπημένο», πρόσθεσε η Μαλάι, πολύ σοβαρά. Οι τρεις φίλες αποφάσισαν να ψάξουν για το γκονγκ. Ρώτησαν τους μοναχούς, τους πρεσβύτερους του χωριού, ακόμη και τον πωλητή του khao jee, ενός τυπικού ψωμιού μπαγκέτας που λάτρευαν τα παιδιά να τρώνε με αυγά και πικάντικη σάλτσα. «Χθες το βράδυ άκουσα έναν παράξενο θόρυβο κοντά στο δάσος από μπαμπού», είπε ο Γέροντας Σομτσάι, πίνοντας τσάι γιασεμιού. «Ίσως κάτι συνέβη εκεί».

Καθοδηγούμενα από τα λόγια του γέροντα, τα παιδιά περπάτησαν μέσα από τα δέντρα, ακούγοντας το τρίξιμο του μπαμπού και το τραγούδι των πουλιών. Τελικά βρήκαν μερικά ίχνη... και πίσω από ένα τεράστιο δέντρο, τυλιγμένο σε κλήματα, ήταν το γκονγκ!

Αλλά δεν ήταν μόνο του. Μια μικρή, γούνινη φιγούρα με μυτερά αυτιά και περίεργα μάτια τον κοίταζε επίμονα.

«Είναι ένα ρhi του δάσους!» ψιθύρισε ο Μαλάι. «Είναι σκανταλιάρικα πνεύματα, αλλά όχι κακά».

Η Ανίσα πλησίασε αργά και ρώτησε: «Γιατί πήρες το γκονγκ;»

Το πνεύμα απάντησε με απαλή φωνή:

«Δεν έχω ακούσει ποτέ κάτι τόσο όμορφο. Ήθελα απλώς να το ζήσω από κοντά».

Η Ανίσα χαμογέλασε. Στην κουλτούρα της, το μοίρασμα και η κατανόηση ήταν πιο σημαντικά από το να μας επιπλήττεις.

«Μπορείτε να μας επισκεφθείτε οποιαδήποτε στιγμή. Αλλά το γκονγκ ανήκει σε όλους».

Το φι έγνεψε καταφατικά και βοήθησε τα παιδιά να μεταφέρουν το γκονγκ πίσω στον ναό. Την επόμενη μέρα, το χωριό ξύπνησε με τον βαθύ, λαμπερό ήχο του. Όλοι γιόρτασαν με χορούς και νόστιμο φαγητό όπως το λάαμπ, μια πικάντικη σαλάτα με κρέας και φρέσκα βότανα.

Από εκείνη την ημέρα και μετά, το γκονγκ παιζόταν όχι μόνο για να σηματοδοτήσει τον χρόνο, αλλά και για να μας υπενθυμίσει ότι όταν ακούς με την καρδιά σου, ακόμη και οι πιο αρχαίοι ήχοι μπορούν να δημιουργήσουν νέους φίλους.